

Na týdenní pobyt v Louhans jsem odjížděla se spoustou očekávání a pořádnou dávkou zvědavosti. Chtěla jsem především poznat francouzský život lépe než jenom z pohledu turistky, zažít každodenní rutinu na internátu i ve škole, učitele, spolužáky, stravování, ozkoušet a obohatit své dovednosti,...

Hned ze začátku při cestování jsem se ani trochu neorientovala v systému francouzských vlaků – nádraží byla oproti těm našim samozřejmě nesrovnatelně větší a u spojů se často na poslední chvíli měnily nástupiště a kolej. Na druhou stranu zevnitř byly mnohem čistší a hezčí než naše vlaky. U autobusů zase na tabulkách nesvítily názvy příštích stanic a ani nebyly hlášené, tak jsem se zamýšlela, jak cizinci poznají, kdy dorazí do stanice, kde chtějí vystoupit.

Překvapilo mě, že v hodinách ve škole bylo v porovnání s těmi našimi naprosté ticho a studenti se i poměrně často sami od sebe dobrovolně hlásili, což u nás myslím moc neznáme :D

Zaujaly mě některé předměty, které u nás nejsou, hlavně všechny možné volitelné „semináře“ jako jsou psychologie, ekonomie nebo takzvané HGGSP.

Jsem obzvlášť ráda, že jsem měla možnost zúčastnit se hodiny histoire-géo, ve které se zrovna probíraly moderní dějiny, konkrétně totalitní režimy jako nacismus, fašismus a stalinismus – jak v různých zemích vznikaly a co je charakterizuje. Tato témata jsou jedním ze zaměření Klubu moderní historie, takže to pro mě bylo obohacující kromě francouzštiny i z tohoto hlediska a mám obecně vždy radost, když se takhle povede při nějaké akci propojit tyto moje zájmy :D Na této hodině a ne jenom na ní jsem také více poznala paní Gervais, která za námi vždy jezdí do Nymburka, a to jak z hlediska učitelky tak i z hlediska osobnosti. Je opravdu neskonale hodná, vtipná a je vidět, že jí studenti mají rádi! :)

Zaručeně nejlepší za mě na pobytu byla možnost poznat se s našimi francouzskými vrstevníky. Během týdne jsem se bavila s několika francouzskými studenty, se kterými jsme rozebírali různá témata. Pobavily mě třeba otázky typu jestli u nás také slavíme Vánoce, jestli je nějaký rozdíl v časovém pásmu mezi Francií a ČR, v kolika letech si můžeme udělat řidičský průkaz nebo když jsem jim vyprávěla o naší divné tradici na Velikonoce. Jedna skupinka kluků chtěla slyšet češtinu a když jsem jim něco řekla, hrozně mě rozesmály jejich reakce – naše jazyky jsou opravdu hodně odlišné a muselo to pro ně znít naprosto cizí. Udělala jsem si čtyři skvělé a moc milé kamarádky a z nich jsme se úplně nejvíce sblížily s jednou maturantkou, se kterou jsem už od úplně prvního dne ve škole navštěvovala skoro všechny hodiny a často jsme se potkávaly i mimo ni, třeba na internátu nebo odpoledne ve městě. Také mě o přestávce provedla po škole, díky čemuž jsem se tam pak mnohem lépe orientovala a vzala mě do party i mezi svoje kamarády. Všichni byli moc milí a zvědaví a vyprávěli mi o škole, takže třeba už vím, jací učitelé jsou fajn a kteří se naopak nesmí vytočit, což jsem pak sama zažila na hodině francouzštiny v letos maturující třídě. Nejkrásnějším momentem bylo, když mi při loučení na konci pobytu zmíněná Francouzka z ničeho nic sama od sebe česky řekla „ahoj princezno“ a pak si mě tak i uložila ke kontaktu. Na tohle určitě nikdy nezapomenu!

Jsem moc vděčná za celý tento týden, který mi přinesl hodně zážitků, zkušeností i nových kontaktů s francouzskými i českými vrstevníky. A hlavně mě to zase o trochu víc popohnalo dopředu při zvažování ročního studia na tomto lyceu. Donc un grand merci et peut-être à l'année prochaine, Louhans!